

[Lindholt.]

syn til konfiskationerne, altså en beløbsgrænse.

Mette Madsen (V):

Dette lovforslag tilsigter at gennemføre en rationalisering af politiets og domstolenes arbejde på to områder. Det første er en ophævelse af beløbsgrænsen på 600 kr. i politisager, der kan afgøres uden retslig forfølgning, altså ved bødeforelæg, og dette forslag kan venstre tiltræde, for det er klart, som der også står i bemærkningerne, at disse bødeforelæg har en stor praktisk betydning. De sparer jo ikke alene politi og domstole for meget arbejde, men de sparer også befolkningen for tabt arbejdstid og udgifter til transport m. v. Tilbuddet om en hurtig og kontant afgørelse modtages da også i $\frac{3}{4}$ af samtlige sager.

Ophævelsen af 600 kr.s grænsen foreslås også indført på det andet område, lovforslaget omhandler, nemlig ved konfiskation af penge eller genstande. Også dette kan venstre tiltræde. 600 kr.s grænsen er på begge områder fastsat i 1969 og trænger altså til en forhøjelse eller, som det er foreslået af justitsministeren, en ophævelse. Om det skal være det ene eller det andet, har ministeren jo i sin fremsættelsestale lagt hen til en drøftelse i udvalget.

I det hele taget er der måske flere ting, der bør drøftes i udvalget. F. eks. har det undret mig i bekendtgørelsen om konfiskation at læse, at man kan konfiskere fisk, der er fanget i strid med fiskerilovgivningen, mens der ikke står noget om vildt, der er aflivet i strid med jagtloven. Jeg går ud fra, det er, fordi dette område allerede er dækket af jagtloven. Men det kunne måske overvejes at udvide denne liste med andre ting, f. eks. genstande, der bruges i strid med loven om privatlivets fred, der blev vedtaget i 1972; jeg tænker her på teleanalyse, lytteapparater m. v.

Også spørgsmålet om en ordning, der giver polititjenestemænd beføjelse til bødeforelæg, især ved trafikforseelser, er af justitsministeren lagt frem til drøftelse i udvalget, og venstre vil deltage i dette udvalgsarbejde med velvilje og interesse.

Gudme (RV):

I den radikale folketingsgruppe ser vi

med sympati på, at der finder en forhøjelse af grænsen i § 931 om bødeforelæg sted. Vi er også indstillet på, at der skal være mere end en ajourføring, altså mere end, skal vi sige en pristalsmæssig regulering. Vi finder det naturligt, at de nuværende 600 kr. sættes relativt højt op.

Men med en enkelt undtagelse i gruppen er vi skeptiske over for at slette en grænse fuldstændig. Vi kan se af det notat, som ministeriet har haft udsendt til høring hos forskellige myndigheder: anklagemyndighed, advokatråd og domstole, at man har valgt imellem 2.000 kr. eller en fuldstændig ophævelse. Og der er hos os en overvejende tilbøjelighed til at mene, at en grænse må der til, og at en grænse på 2.000 kr. nok er det rigtige.

En begrundelse herfor er, at vi i modsætning til nogle af de hørte ikke føler os helt overbevist om, at folk ikke føler sig udsat for en vis pression, når de står med en politimesters bødeforelæg i hånden, at der ikke er tale om dette, at man ofte føler, at det at komme i retten er noget grimme ubehageligt noget, som man gerne vil undgå, og selv om man egentlig synes, at den bøde, der er foreslået, er svært høj, eller at man i det konkrete tilfælde faktisk ikke havde gjort sig skyldig på den måde, som det står beskrevet i bødeforelægget, ja, så sluger man alligevel bøden. Jeg må da for mit eget vedkommende som advokat sige, at jeg har mere end én gang på mit kontor haft klienter siddende, der faktisk med bødeforelægget i hånden havde en fornemmelse af, at de næsten var nødt til det.

Jeg kan i den forbindelse sige, at den nuværende udformning af bødeforelæg ikke altid er lige vejledende eller rettere sagt, den er ikke vejledende. Den frivillighed, der er tale om, er ikke alt for klart fremhævet i den sædvanlige formular, som benyttes af politimestrene.

En anden begrundelse for, at grænsen ikke bør forsvinde helt, er den, at det er betænkeligt, at man derved i virkeligheden får politiet til, får anklagemyndigheden til at være takstfastsættende på en række områder. Dette med takster er jo i det hele taget et problematisk spørgsmål; vi har accepteret det for færdselslovgivningen og på visse andre områder, men skal vi operere